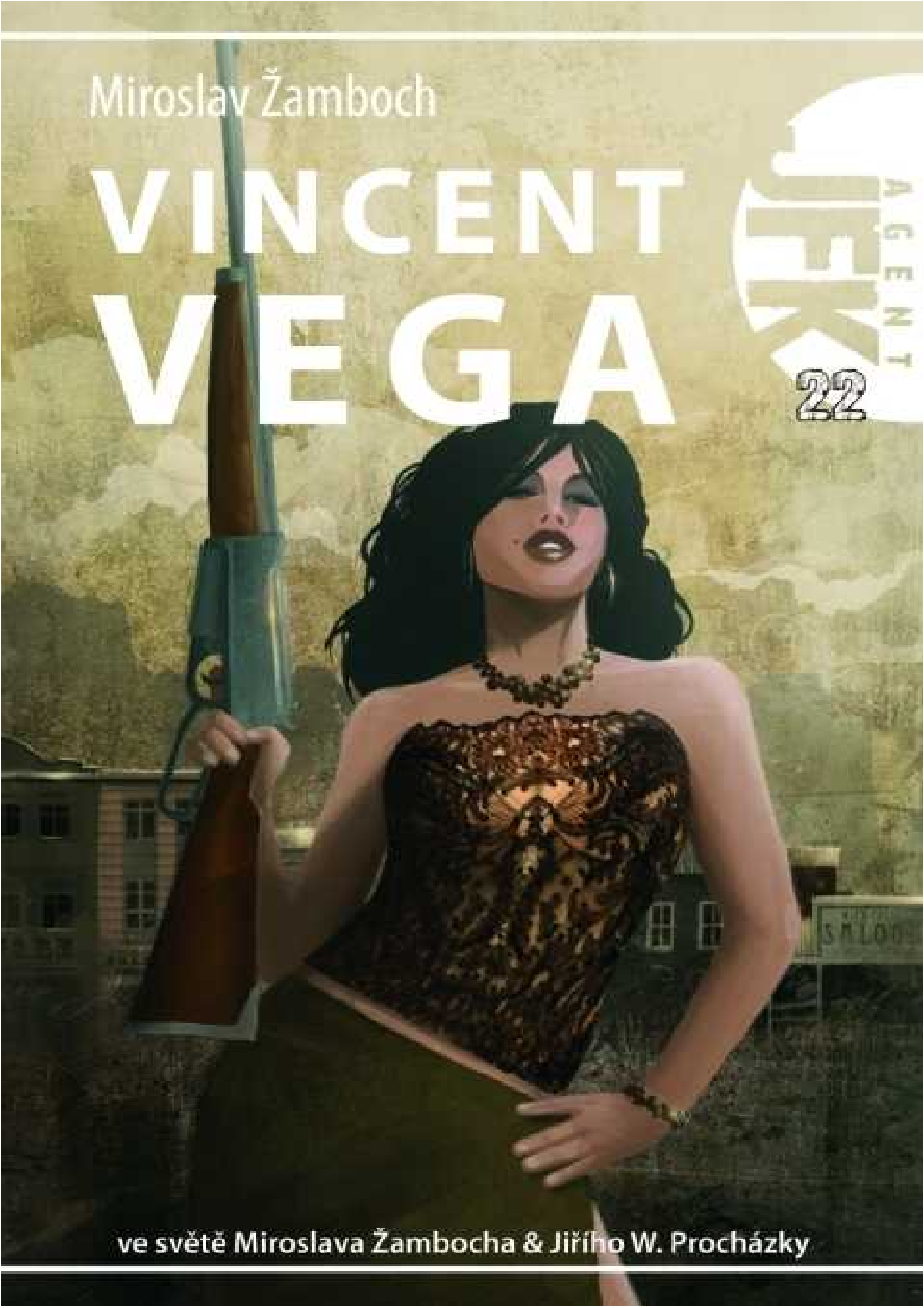

Miroslav Žamboch

VINCENT VEGA

AGENT
22

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

22

Miroslav Žamboch

VINCENT VEGA

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Agent John F. Kovář:

Statut: v činné službě

Rekapitulace: V misi *Budiž vám měsíc lehký* agent JFK využil svých zkušeností a přesného odhadu a i přes velmi nepříznivou počáteční situaci zjistil, že dochází k vládami řízenému přesunování surovin z jednoho paralelního světa na jiný. Objevenému vesmíru bylo přiděleno číslo XCG-17b a byl zařazen mezi prioritní cíle vědecké divize Agentury. K největším hádankám patří kosmologie tamní sluneční soustavy (kam zmizela planeta Země?), princip fotosyntézy odlišný od známého (barva rostlin), poměrně široce rozšířená schopnost telepatie a nově objevené aspekty Maurbyho fyziky. Práce agenta Kováře bezprecedentně kvalitní s maximálními výsledky. Stížnosti na nestandardní postupy zamítnuty.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa: Tým přes snahy okolí funguje. Vincent Vega požádal o delší dovolenou, Villefortová obešla předpisy o odpočinku mezi jednotlivými misemi a je stále v terénu. Poznámka psychologa: JFK je při práci pravděpodobně ochoten podvědomě podstupovat vyšší a vyšší riziko.

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

Zlí muži

Miguel odložil revolver i s opaskem a pověsil ho na ohradu. Bylo vedro, celý den bylo vedro a on se v něm plahočil od samého rána do pozdního večera – po poslední tři dny bez přestávky, prakticky bez siesty. Nestěžoval si, podařilo se jim označkovat dobrých tři sta padesát jednoročků. Víc než čekal, a to ještě nepropátrali ani polovinu nejbližších kaňonů, v nichž se pásal jeho dobytek.

Spustil džber do studny, počkal, až se naplní vodou, a pak ho začal pomalu, bez použití rumpálu vytahovat. Nechtělo se mu skřípotem rušit tiché kouzlo podvečera. Vzadu za domem si jeho dva synové hráli s hříbaty, jejich pokřikování a občasné zaržání hříbat znělo skoro jako nějaká melodie. Část chladné vody si vylil na hlavu a ve zbytku se pomalu a s rozkoší, jen za použití kusu režného plátna, umýval. Kdyby žila Chuanita, čekala by ho s večeří, fazolemi s pořádným kusem hovězího a karafou chladné vody ochucené dužninou pichlavých quaramín. Chuanita byla mrtvá a kuchař i s větší částí mužstva pracovali na úpatí hor, kde zaháněli stáda do vyšší nadmořské výšky, aby měl dobytek i v nastávajícím horkém suchém období dobrou pastvu. A Caitlin strávila tento týden u staré paní Wrightové, aby se naučila i jiné věci než starost o dobytek, koně a vůbec celé hospodářství.

Voda byla čistá a ledová jako vždy. Jak mohl otec vědět, že má kopat právě tady? Na to Miguel nikdy nepřišel, i když v umění číst krajinu byl stejně dobrý jako indiáni v horách. Možná ještě lepší. Nic neukazovalo, že právě tady se nehluboko pod vyprahlou planinou nachází vydatný zdroj vody.

Ťuknutí kopyta o kámen. Tlumené, tiché.

Miguel ztuhl. Když se vrátil domů, ze zvyku si vyjel na nevysoký pahorek u jižní stěny domu a obhlédl okolí. Daleko široko neviděl nikoho, to znamenalo, že případný nejbližší poutník musí být nejméně pět kilometrů daleko. Nebo se k domu přibližoval klikatou cestou mezi vystupujícími skalisky a nenápadnými terénními vlnami členitého okolí. Přehledná prerie začínala až zhruba o kilometr dál. To by znamenalo, že krajinu dobře zná nebo mu cestu sem někdo velmi pečlivě popsal. Teď už by ho ale zahlédl v každém případě, protože z nejvyššího místa ranče byl o nejbližších dvou až třech stech metrech dokonalý přehled. Na to už však nezbýval čas – Miguel si uvědomil, že opasek s revolverem nechal na ohradě, kam šel pro odložené vědro. Chyba, každý dělá chyby. Ale ještě to mohl stihnout.

Než stačil udělat první krok, vyřítili se zpoza domu Chosé se Sanchezem v závěsu. Miguel okamžitě zvedl před sebe ruku zatnutou v pěst – signál bojovníků na válečné stezce znamenající naprosté mlčení. On ho znal ze svého divokého mládí, jeho chlapci z výprav do hor a her, které

s nimi hrál. Starší Chosé pochopil, že tentokrát nejde o hru, a zabránil mladšímu bratrovi vykřiknout nadšením.

„Utíkejte do domu, schovejte se a nevycházejte, ať se děje, co se děje,“ sykl Miguel.

Kluci znejistěli, pak ale přikývli a zmizeli v tmavém obdélníku otevřených dveří stejně rychle, jak se objevili.

Další klapnutí koňských kopyt, tentokrát už rovnou za stěnou osekávané juky nahrazující dřevěný plot. Už je viděl. Tři muže na koních, prachem pokryté oblečení prozrazovalo dlouhou cestu suchými pláňmi. Obličejové ale měli čisté, jako by si je někde nedávno pořádně umyli, měchy s vodou u sedel plné, ještě se lesknoucí vlhkostí. A koně byli čerství, odpočinutí. Miguel jejich značky nemohl vidět, ale vsadil by deset dolarů proti jednomu, že patří Hartogymu.

Jezdci se zastavili v bráně. Strniště vousů, tvrdé oči těch, co si vydělávají pistolemi. Jeho vlastní revolver byl příliš daleko, navíc by se k nim musel otočit zády, aby ho získal. Beze spěchu sáhl po vestě z buffské kůže. Vlastně to nebyla vesta, jen dva kusy té nejsilnější buffoviny, od hřbetu spojené mnohem jemnější, dobře vydělanou jelenicí. Nikdo ji neuměl vydělat tak jako on, aby se dala nosit a přesto neztratila nic ze své houževnatosti. Přetáhl si ji přes hlavu a nechal nezavázanou, tlusté pláty kůže mu spadaly přes hrud' a záda až k pasu. Vesta patřila Cramolymu, jedinému muži v jeho partě, který byl v ramenou stejně široký jako on. A hlavu a půl vyšší. Na trámu konstrukce rukávu ležel položený pečlivě složený bič. Vzal si i ten.

„Chystáš se do práce? Pasáku?“ zeptal se prostřední z trojice.

Miguel mlčel. Myslel na to, že chlapci měli už dost času na to, aby se dobře schovali.

„Neumíš mluvit?“

Prostřední byl robustní hranatý chlap s pistolí na každém boku. Muž vpravo měl, pokud Miguel viděl, jen jeden revolver, zato v sedlovém pouzdře dlouhou pušku s tmavě lakovanou pažbou. Vypadala dělaná na míru. Třetí byl malý, seděl v sedle s přirozeností někoho, kdo tam strávil většinu života, a zdálo se, že si nevšímá ničeho v okolí. Měl dva revolvéry, ale nosil je v pozici pro tah křížem.

„V tomhle kraji je zvykem, že hosté zdraví první,“ odpověděl Miguel suše.

Ten nejmenší mu připadal nejhorší, i když to bylo jako vybírat mezi chřestýšem, rezavou stonožkou a černou vdovou. Všichni přinášeli smrt.

„Ale my nejsme hosté,“ uchechtl se mluvčí trojice. „Pokud si to myslíš, jsi ještě hloupější, než vypadáš, cholo,“ uplivil si.

Miguel nehnul ani brvou. Cholo znamenalo míšence Evropana s indiány. Už dlouho ho tak nikdo nenazval, vlastně v tomto kraji, kde jeho jméno již druhou generaci něco znamenalo, ho ještě nikdo takhle nenazval. Tady se však používalo spíš označení mestic. Vypadalo to, že ti tři jsou zdaleka, odněkud z jihu.

„Pak se pakujte, nebo vás vypráskám jako psy,“ řekl a současně pokrčil rameny.

Gesta využil, aby co nejdéle zamaskoval švihnutí bičem.

Chtěl zasáhnout oko, ale prostřední v poslední chvíli trhl hlavou a schytl tak jen dlouhý krvavý zásek do spánku končící kousek od původního cíle.

„Ty parchante!“ zaklel pistolník a chytil se za obličej.

V ruce hromotluka s puškou se objevil velký černý revolver.

Miguel cítil, jak se mu žaludek mění v kus ledu, ale svaly současně najednou sálají horkem, jsou napjaté a připravené reagovat, stejně tak mysl.

„Nemám zbraň, byla by to vražda,“ řekl klidně. „Můžeme si to vystřílet tváří v tvář,“ dodal a ukázal pohledem k svému nábojovému pásu se zbraní.

„Byla by to vražda, pokud by mi ji někdo dokázal,“ řekl muž klidně.

Miguel uskočil ke studni a současně švihl bičem. Kolt zahřměl jen o mrknutí oka později.

Do prachu padli oba dva: stržený střelec s koncem biče omotaným okolo ruky se zbraní, Miguel zasažený do hrudi.

„Zasranej mizernej cholo,“ zvedal se otřeseně hromotluk.

Znechuceně si odmotal bič z předloktí a znovu natáhl kohoutek, aby se pojistil, že Miguel definitivně zůstane mrtvý.

Další třesknutí, bič se střelci omotal okolo nohou a opět ho strhl k zemi. Miguel se odrazil z místa, kde ležel, oba muži se převalovali v chaotickém spletenci.

Rána do hrudi Miguela oslabila a jeho soupeř byl velký a zkušený muž. Naštěstí však měl svůj bič. Podařilo se mu ho podvléct pod bradou soupeře a využít ho jako škrťací páku. Velký pistolník zachroptěl, jak začal lapat po dechu, současně však znásobil úsilí rozbít smrtící sevření. Byl silný, mnohem silnější než většina obyčejných mužů, ale Miguel nebyl obyčejný rváč.

Mluví se po ráně bičem už vzpamatoval. Zaregistroval, že jeho parták prohrává, a sklouzl ze sedla, v ruce připravený revolver. Poslední z trojice pozoroval souboj na zemi s nezájmem, jako by mu bylo naprosto jedno, kdo zvítězí.

Velký pistolník už nedokázal Miguelovi vzdorovat a začal se definitivně dusit. Kdyby se neblížil jeho společník se zbraní v ruce, zemřel by. Takhle zemře jeho protivník.

I Miguel viděl přícházet druhého muže a věděl, že svého nepřítele nedokáže zabít dostatečně rychle; věděl, že prohrál.

Střelec se postavil nad zápasící dvojici, pozvedl kolt, pečlivě si vybral cíl, zaduněl výstřel. Nebyla to rána z revolveru, ale z pušky velké ráže. Muž se zbraní se skácel k zemi s rudou skvrnou rychle se rozšiřující přes jeho hrud'

Miguel nechápal, jak je možné, že žije, ale nepřemýšlel nad tím, jen zabral ještě víc.

Velký pistolník v jeho sevření ztratil vědomí. Okamžitě ho pustil a sáhl po jeho zbrani, chvíli mu trvalo, než s očima plnými prachu našel cíl – posledního z trojice.

Sporý zabiják se ani nepohnul, podíval se na mrtvého na zemi, pak k oknu, odkud zahřměl výstřel z pušky, potom k bezvládnému tělu vedle Miguela. Až teď si Miguel uvědomil, že zabiják na něj míří stejně jako on na něho. Ozvalo se zachrčení následované zoufalým lapáním po dechu. Velký pistolník se probíral k vědomí.

Zabiják ještě chvíli studoval Miguela, pak hladkým pohybem schoval revolver do pouzdra. Aniž by čekal, až se jeho druh vyškrábe do sedla, pobídl koně, na pětíku se otočil a odjel pryč do prerie.

Miguel se postavil a namířil na probírajícího se muže. Nechtěl však zabít někoho, kdo se sotva držel na nohou a do sedla se vyškrábal až na druhý pokus. Ne před chlapci. Nechal ho odjet. Na dvůr se vrátilo ticho, ale klid večera byl ten tam. Rušila ho mrtvola v prachu u studny. Miguel se zhluboka nadechl a přitom sevřel zuby, aby potlačil zasténání. Pohmatem zjistil, že kulka pronikla do poloviny tloušťky buffské kůže a přitom se rozmáčkla v olověnou placku. Díky tomu přežil, ale bolelo to jako čert. Žebra naštěstí vydržela. Z okna haciendy se právě opatrně vysunovala dlouhá osmihránná hlaveň velkorážné lovecké pušky. Miguel dobře věděl, kdo mu zachránil život. Vychovával své chlapce k poslušnosti, ale současně i samostatnosti, až měl častokrát pochyby, zda dělá dobře. Teď už neměl.

„Chosé? Sanchez! Pojd'te ven!“

Poslušně vyšli ze dveří, starší nesl pušku, která stále byla delší než on, mladší měl na krku roh se střelným prachem, u pasu pytlík s kulemi, v ruce nachystanou další várku ucpávky.

„Byli jste dnes statečnější, chladnokrevnější a rozumnější než většina mužů, které znám,“ řekl Miguel tiše, když k němu dorazili. „Zachránili jste mi život. Až zakopeme tohoto banditu,“ ukázal na tělo u svých nohou, „uděláme si slavnostní večeři. Souhlasíte?“

On by tělo nezakopával, pohodil by ho zvířatům na poušti. Ale opět – ne před chlapci.

Sanchez radostně vypískl, jeho mládí mu na napětí uplynulých chvil umožnilo zapomenout téměř okamžitě. Starší Chosé se na svého otce vážně podíval. Zachmuřenost mu vydržela do chvíle, než byla otevřena spíž a na světlo dne vytaženy pochoutky, které tam měly zůstat až do oslav konce roku.

Miguel se ale neuvolnil ani na chvíli. Přemýšlel o svých lidech venku v horách i o těch, co měli volno a bavili se v městečku. Nikdo z nich netušil, že Hartogy právě rozjel nové, tvrdší kolo války o půdu. Od nevýhodných obchodních nabídek a posléze výhrůžek přešel k ozbrojenému násilí. Zatím se ale schovával za nájemné zabijáky z daleka. Nikdo ho nemohl vystopovat. Pokud neuspěje, i to se časem změní. Proč vlastně nezabil toho velkého parchanta? Nechat ho odejít byla chyba. Kvůli synům, připomněl si. Podíval se na ně, jak se baví a smějí, a přitom přemýšlel, co by

na jeho místě udělal jeho otec. Ten by takovými skrupulemi netrpěl. Miguel si o sobě nedělal iluze. On sám byl jen obyčejný rančer, možná bývalý lovec odměn, bojovník z válečných stezek, ale dnes opravdu jen rančer. Jeho otec, ten prostě i po letech naháněl strach a on ani teď nevěděl, co si o něm má myslet. Jedním si však byl jistý: on by věděl, jak se s touhle situací vypořádat. Z těch tří by neodjel ani jeden.

Město na kraji divočiny

Malý York už nebyl pouhou osadou nebo městysem. S pobočkou Carské guberniální banky, třemi saloony, skutečným kostelem a školou – pravda, pouhou dřevěnou boudou vybavenou lavicemi a odřenou tabulí, která sem doputovala bůhví odkud – měl plné právo na označení město.

Hartogy postával u baru v saloону U Hedvigny, v pěsti mačkal sklenku té nejlepší žitné, co byla k dostání, a kouřil cigarety, které plešatý barman Gavril schovával jen pro něj. Malý York poroste, o tom žádá, uvažoval Hartogy dál a mračil se přitom. Táhlo mu na padesát, byl velký, ruce měl jako palice na roztloukání kamenů a stejně takové i nohy. Vypracoval se od píky a než se domohl svého postavení, musel rozbít pár hlav a šlápnout na pár krků. Nelitoval toho, takový už byl svět. Každý má jen to, co urve, to byla jeho zásada. Teď ho čekala schůzka s Nikolajem Petrovičem. Divnej chlápek, to teda jo. Za mořem to prý byl bojar, což bylo to samé jako anglický hrabě nebo něco podobného. Alespoň podle lidí, kterých se na Rusa vyptával. Podle nich Nikolajův otec doma přišel i o ty spodky a jeho syn musel utéct, ale dokázal se v nové zemi zařídit po svém. Hartogy uvažoval, co mu bankéř může chtít, že to nechce projednávat v bance, ale u baru všem na očích. Nic mu nedlužil, naopak měl u něho uloženou utěšeně se zvětšující hromádku zlata.

„A nyní vám zazpívá Isabel Dolores Bewici,“ ohlásil z malého pódia majitel podniku.

Hartogy do sebe obrátil sklenku, okamžik si užíval hřejivost obsahu, pak se s cigaretou mezi ukazovákem a palcem otočil. Tohle jméno zatím neslyšel. Že by šlapka, která by opravdu uměla zpívat? Možná se osada stává městem ve chvíli, kdy se tam objeví ženy, které může mít člověk za peníze, napadlo ho. Hartogy se nehonil za každou sukní, ale pokud se to hodilo a nekřížilo to jiné jeho plány, společnosti se nezříkal.

Sál se ztišil, okamžik bylo slyšet škrtání zápalek a praskání hořících cigaret, pak zazněl klapot střevíců. Rychlý, už na první poslech temperamentní. Stačil pohled a Hartogy změnil předchozí názor. Isabel Dolores nebyla žena, která by si na živobytí vydělávala v pokojích nahoře. Možná se dala koupit, Hartogy se naučil, že všechno se dá koupit, ale ona si mohla účtovat hodně vysokou cenu. Nařasená sukně z červeného hedvábí se kolem ní vlnila jako živá, i bez šněrovačky měla pas podle módy a za dekolť by ji někde ještě stále bez dlouhých cavyků postavili na hranici jako čarodějnici, která se snaží odlákat místním ženám jejich muže. Postavili by ji na hranici, kdyby celý její zjev nekorunovaly temperamentní, antracitové oči a vlasy spadající v bohatých vlnách až na lopatky. Něco v jejím výrazu, v linii velkého energického nosu, v držení těla i prohnutí plných úst říkalo, že možná není královnou rodem, ale duchem určitě. Hartogy mimovolně rozdrtil doutník v prstech. Chtěl ji, chtěl ji slyšet pod sebou sténat, chtěl ji zkrotit.

Podívala se na klavíristu, na její pokyn udeřil do kláves. Chvilí naslouchala, pak pohodila hlavou a začala zpívat. Hartogy tu píseň nikdy neslyšel, ale její hlas... Lákal, byl plný příslibů, hned zase rozverně laškoval. Další píseň byla ohnivá, rozpalující, po ní přišla melancholická, probouzející smutky duše. Uměla zpívat, to teda jo. Hartogy neměl problém přiznat, že někdo něco umí – pokud se to nekřížilo s tím, co uměl on. V tom byl nejlepší a nikdo se s ním nesměl přít. Když skončila sérii písní, strhl se ohlušující hlahol a na improvizované pódium pršely mince, dokonce i několik stříbrných půldolarů.

Isabel Dolores štědrou odměnu zdánlivě vůbec nevnímala. Pouze se uklonila, počkala, až se uklidní nejsilnější potlesk, a zatímco malý klavírista sbíral peníze, zazpívala ještě jednu píseň. Tentokrát v angličtině, kterou se v Malém Yorku mluvilo nejvíce. O velké zemi, pouštích i obrovských pralesích, o výzvě, která čeká na každého, kdo se odváží. Tahle píseň se Hartogymu líbila nejvíc, přišlo mu, že je právě o něm.

„Je to skutečná umělkyně,“ zaslechl Hartogy vedle sebe. „Slyšel jsem, že přijela na pozvání dona Estebana. Ale hodně rychle z jeho panství zase odjela, ani si prý nenechala uhradit náklady za cestu.“

Hartogy se otočil. Nikolaj Petrovič už stál u pultu vedle něj. Neměl svůj obvyklý proužkovaný oblek, který nosil v bance, ale smoking z kvalitního černého sukna, který u něj Hartogy nikdy neviděl. Na první pohled to vypadalo, že se sem vypravil hlavně kvůli tomu, aby si poslechl Isabel Dolores. Zřejmě to tak předem naplánoval. To Hartogyho popudilo, nerad byl figurkou v hrách ostatních.

„Hm,“ odušil neurčitě. „Proč jste se mnou chtěl mluvit?“ přešel přímo k věci.

„Vím, že máte zájem na pozemcích mladého Miguela,“ zkonstatoval bankéř.

„Má jich zbytečně moc,“ zabručel Hartogy. „Tisíce akrů, mohl by chovat desetkrát, stokrát tolik dobytka, jenomže na to on nemá lidi ani peníze. Já je mám.“

„Miguel nebude snadný oříšek,“ podotkl bankéř. „Jeho otec tady prý byl jako jeden z prvních bílých přistěhovalců.“

„O to se postarám. Nedělá mi problém louskat ořechy, pořádnému železu neodolá žádný.“

„No, kdybyste potřeboval pomoc, můžete se obránit na mě. Samozřejmě, že diskrétně.“

Nabídka Hartogyho překvapila. Jakou pomoc mohl mít bankéř na mysli? Peníze? Možná. Vliv? Měl dobré kontakty na zástupce ruské vlády i na těch pár ruských šlechticů, kteří se uchytili na pobřeží. Jenže co mu doopravdy mohl nabídnout? A určitě to nenabízel jen tak.

„A jak mi můžete pomoci?“ zeptal se přímo.

„Jakkoliv,“ odpověděl bankéř bez přehnané samolibosti. „Bude záležet jen na tom, co byste potřeboval.“

„Peníze zmůžou všechno a já jich mám dost,“ zabručel Hartogy.

„Ne, všechno nezmůžou,“ nesouhlasil bankéř překvapivě, mávl na barmana a ukázal na láhev, z které chtěl nalít.

„Takže vy mi nabízíte víc než peníze,“ pronesl zamyšleně Hartogy a sledoval Gavrilu, jak bankéři pečlivě nalévá.

Nikolaj Petrovič si sice ukázal na bourbon z Kentucky, ale ve skutečnosti dostal svůj drink z úplně jiné lahve schované pod pultem. Hartogy uvažoval, kolik takových lidí se speciální lahvi kořalky ještě ve městě je.

„Nikdo nic nedělá pro dobro svých bližních,“ začal hledat háček nabídky, který tam někde musel být. „Pokud od vás budu něco chtít, co za to?“

Nikolaj Petrovič zakroužil sklenkou a pak ji na ex vyprázdnil.

„Není to špatné, ale vodka to prostě není,“ řekl si sám pro sebe. „Půdu, malý kus Miguelovy půdy s vodním zdrojem, kde půjde postavit i usedlost. To je všechno.“

„Kolik půdy?“ zatvářil se nedůvěřivě Hartogy.

Klavírista udeřil do kláves a po jediném akordu se vřava v hostinci ztišila. Přání všech byla vyslyšena, Isabel Dolores se rozhodla ještě jednou zazpívat.

„Málo, stačí pár akrů, pět, šest, pokud nebudete moci postrádat víc.“

„Chcete si postavit dům? Tady ve městě máte tři,“ nechápal Hartogy.

„Přesně tak, chci si postavit nový dům mimo město na pozemku, který bude můj. A to až odsud vyštípeme mladého Miguela,“ potvrdil bankéř. „Nechci ho od vás koupit,“ upřesnil. „Chci mít podíl na válečné kořisti.“

Isabel Dolores zazpívala první verš o mužích, kteří odcházejí, aby se už nikdy nevrátili. Nikolaj Petrovič po pár verších zavřel oči a Hartogy pochopil, že obchodní jednání skončilo. Trochu ho zlobilo, že Rus měl poslední slovo, pak nad tím ale mávl rukou. Zatím pomoc nepotřeboval, a kdyby později ano – pár akrů mohl vždy postrádat, ať už s nimi ruský emigrant chtěl podnikat cokoliv.

Mám rád světy, kde v noci slyšíte cvrčky, místo klapání betonu se pod podrážkami ozývá vrzání prachu, ale současně vám v baru nalijí poctivého panáka a umějí pěstovat dobrý tabák. A tady to s tabákem uměli. Zastavil jsem se, ořízl druhý doutník, opatrně ho po obvodu zapálil a pak potáhl. Byl stejně dobrý jako ten první, ne-li lepší. Vykročil jsem dál a uvažoval, zda je vozí zdola z Mexika, nebo až ze zemí Zálivu. Kubánský by v téhle pustině neměl být k sehnání.

Tohle městečko nebyla žádná díra, teda na místní poměry. Minul jsem jeden saloon a teď jsem se blížil k druhému, ze kterého dokonce zněla hudba. Klavírista ušel, ale zpěvačka – to byla extratřída. Přesunul jsem se na dřevěný ohoz nahrazující chodníky, opřel se o zábradlí a s rozžhaveným koncem doutníku zastíněným rukou pokuřoval a poslouchal. Neměl jsem

k takovému schovávání žádný důvod, ale zvyk je zvyk. Tmavou ulicí projel jezdec, slyšel jsem, jak uvazuje koně hned před saloonem. Když vcházel dovnitř, světlo ukázalo, že to je ryšavý kolohnát s velkým koltem u pasu. Přesunul jsem se ke koni, hudba přestala hrát a vystřídal ji ohlušující potlesk. Zvíře bylo téměř zpěněné, mělo za sebou dlouhou a rychlou cestu. Ryšavci muselo jít o něco hodně důležitého, že ho tu nechal jen tak stát. Měl ho nechat vydechat a vytřít do sucha. Ale to nebyla moje věc.

Vrátil jsem se zpátky ke svému pohodlnému zábradlí a doufal, že se zpěvačka znovu vrátí na pódium. Jednou z mála věcí, které mám na technologii rád, je možnost poslouchat hudbu kdekoliv si člověk přeje. Dobrou hudbu ve vynikající kvalitě. Ta holka v saloonu byla vážně skvělá, ale pochyboval jsem, že si u místního hokynáře budu moci koupit její cédéčko. O stáhnutí souboru ze sítě nemluvě. Bohužel, ten nádherný sametový alt už se neozval. Nic není dokonalé.

Netrvalo dlouho, jezdec téměř vyběhl ze saloonu, skočil na koně a odjel do tmy. O něco později ho následoval almarovitý chlápek ve vestě. Bez velkého rozhlížení zamířil opačným směrem. Vzhledem k tomu, jak málo byl oblečený, neplánoval dlouhou procházku. Ochlazovalo se a ráno bude pořádná zima. Aspoň jsem to předpokládal.

Už jsem chtěl zajít dovnitř, když se dveře opět otevřely, vyšla žena v sukni až k zemi a vypasovaném kabátku. V ruce držela složený vějíř. Vysoká, držela se jako královna, její bohatá hřívka se v žlutém světle vycházejícím ze salónu kovově leskla. To musela být zpěvačka. Následovala ji o něco starší menší žena, na místní poměry oblečená stále víc než dobře, pravděpodobně její služebná. Třetí byl majitel podniku nešetřící hlubokými poklonami.

„Ubytovala jsem se U Gubernyho,“ zarazila jeho uctivé ševelení zpěvačka. „Pronajala jsem si jedno patro. Pokud se budete chtít domluvit na další spolupráci, víte, kde mě najít.“

„Určitě, madam, určitě,“ ukláněl se ještě hlouběji.

Pokynula mu na rozloučenou, služebná zapálila lampu a obě společně vykročily do temné ulice. K veřejnému osvětlení jim tu ještě nějaký pátek chyběl.

Přemýšlel jsem, jak se sem ta žena dostala. Do místních končin, kde se kousek za hranicemi města proháněli kojoti a ještě o kousek dál v horách vlci, medvědi a pumy, prostě nepatřila. Potáhl jsem z doutníku, přehnal jsem to a ozvalo se slyšitelné zapraskání plamene. Přisahal bych, že v lomozu linoucím se ze saloonu to nemohla slyšet, ale ona se přesto otočila. Možná ucítila kouř. Věděl jsem, že nevidí víc než rozzářený konec doutníku. Stál jsem na místě a čekal. Po chvíli se opět rozeznělo klapání podpatků doprovázené povrzáváním prken chodníku lemujícího všechny domy hlavní ulice.

„Dávej pozor, sakra,“ sykl někdo.

Ustoupil jsem stranou a zastínil doutník.

Saloon měl stáje vzadu, vedla k nim prašná cesta, po které se teď kradli dva chlápci. Normální hosté odcházejí předními dveřmi. Myšleno po svých.

„Tam jsou,“ řekl jeden a ukázal za vzdalující se lucernou. „Šla jen s tou služkou, říkal jsem ti to. Prej Isabel Dolores, štětka je to, jen má lepší hadry. Dá si říct, uvidíš.“

„Šak mi ji přesvědčíme, prachů mám dost.“

Isabel Dolores, hezké jméno, hodilo se k ní. Pečlivě jsem zamáčkkl doutník, hodil ho do prachu a vyrazil za těma dvěma. Byl jsem zvědav, jak si povedou, něco mi říkalo, že madam Isabel Dolores nebude tak snadným soustem.

„Hej, dámy, pojd'te s námi na skleničku, užijem si ňákou zábavu,“ začal originálně ten vyšší, když je dohonili.

Ženy se zastavily, služebná pozvedla lampu, aby záře dosáhla dál.

Vyšší byl opravdu dlouhán. Po tváři se mu kdysi prošel kůň, také se hodně hrbil. Druhý vypadal na chlápka, kterých člověk v každém rančerském družstvu potká dvanáct do tuctu.

„Vaši nabídky si cením, ale nemám zájem, pánové,“ pronesla ledově Isabel Dolores.

Asi ani jeden z nich nebyl její typ, holt měli smůlu.

„Tak to ne, mám peníze,“ nenechal se odbýt dlouhán a vykročil k Isabel Dolores.

Její služebná instinktivně ustoupila, Dolores se nepohnula ani o píd', jen se ovívala svým velkým pestrobarevným vějířem. Horko jí určitě nebylo, asi zvyk.

„Nevím, co s tím mají dělat peníze. Jsem unavená, potřebuji si odpočinout, nemám zájem o vaši společnost, to je všechno.“

Už ji držel za rameno. Měl ruku jako lopatu, Isabel Dolores proti němu vypadala křehce.

„Pusťte mě,“ řekla klidně.

„Ne ne,“ zavrtěl hlavou.

Viděl jsem, jak se látka jejího kabátku pod jeho stiskem muchlá.

„Bude se ti to líbit, neboj,“ začínal se rozehrávat.

Patřil k typu chlápků, které vědomí vlastní převahy rozpaluje. Možná protože si jinak v životě neužil.

„Ale vám se to nebude líbit,“ odtušila. „Pusťte mě.“

Pokusil si ji přitáhnout k tělu, vějíř se rozevřel, dlouhán najednou šel k zemi, tvář ukrytou v dlaních.

Sekla ho vějířem, buď byl celý z plechu, nebo alespoň jeho lem byl osazený skládacím ostřím.

„Ty děvko,“ skučel. „Gurde, zabij ji, umřu, mám ksicht rozseknutý až na kost! Děsně to bolí!“

Isabel Dolores věnovala muži na zemi pohrdavý pohled a pak se soustředila na jeho partáka.

„Tak?“ pronesla tázavě a opět se ovívala vějířem.

„Zab ji!“

Gurd měl u pasu sice revolver, ale střílet na ženu se mu zjevně nechtělo. Místo toho se raději stáhl do tmy.

„Utekl,“ s úlevou vydechla služebná a udělala krok stranou, aby se vzdálila od muže zmítajícího se bolestí na zemi.

To byla chyba. Gurd byl najednou zpět, chytil ji, přitáhl k sobě a o hrdlo jí opřel nůž.

„Odhoď tu hračku, nebo ji na místě podřežu. Co pak udělám s tebou, je ti doufám jasný,“ zasyčel na Isabel Dolores.

Tohle byla šachmatová situace. Isabel Dolores to muselo být jasné, přesto přikývla, dřepnula si a opatrně odložila vějíř na zem, jako by nechtěla, aby se ušpinil. Oči přitom nespustila z Gurda.

„Kopni ho dál, nejsem dnešní. Nebo ji podřežu.“

Služebná poděšeně zasténala.

Dlouhán se pokoušel zvednout na nohy, tvář si stále držel v dlaních, asi měl strach, že mu odpadne od kostí. Podle množství krve se obával oprávněně. To by jeden nevěřil, co všechno se dá odříznout jedním šikovným pohybem.

Pokud bylo ještě před okamžikem madam Dolores líto jejího vějíře, teď ho razantně odkopla špičkou střevice.

„Zab ji, zab ji,“ chrchlal Dlouhán.

Omezený repertoár měli teda oba dva.

„Tak, přesně to jsem chtěl, děvko! A teď ti to spočítám!“

Gurd odstrčil služebnou stranou a namířil nůž na Isabel Dolores.

Jeden krok, druhý, odraz, kopl jsem ho sounož do boku na poslední volná žebra. Netušil, co ho sejmulo, nůž mu vyletěl z ruky a on sám skončil o pět metrů dál. Byl jsem u něj dřív, než stačil sáhnout po koltu.

„Nedělej to,“ varoval jsem ho.

Neposlechl, blbec. Kopl jsem ho ještě jednou, kromě ruky jsem mu přerazil i další žebra; revolver zahřměl, Gurd vzápětí zavyl bolestí. Dokázal se trefit do nohy, šikovnej hošan. Sebral jsem mu kolt a pro jistotu mu pažbou přerazil nos. Není nad pocit z dobře vykonané práce. Oprášil jsem se a vrátil se k ženám.

„Dobrý večer,“ pozdravil jsem a smekl klobouk.

Služebná vypadala stále stejně vyděšená, Isabel Dolores už opět držela svůj vějíř. Škoda, docela rád bych si prohlédl, jakým způsobem byl udělaný.

„Tak vy jste ochránce žen?“ zeptala se mě skoro podezíravě.

„Ne, madam,“ nesouhlasil jsem. „Se mnou není žádná žena v bezpečí.“

„Myslela jsem si to,“ přikývla pobaveně.

„Ale čirou náhodou jdu stejným směrem jako vy, takže vás mohu doprovodit...“

„To by od vás bylo milé.“

Převzal jsem od služebné lucernu a všichni společně jsme pokračovali v cestě.

„Myslím, že tu poslední ránu jste si mohl ušetřit,“ poznamenala po chvíli Isabel Dolores.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, na co naráží.

„Možná, ale zasloužil si ji. A já už jsem prostě takový,“ ušklíbl jsem se.

Za jen mírně jiných okolností bych ho klidně zabil, ale to jsem nahlas neřekl. Mezi mnou a těmi špatnými hochy je jen velmi malý rozdíl. Možná žádný, možná jsem ještě horší než oni. Na setkání to ale každému nevykládám a přemýšlím o tom jenom málokdy.

Hartogy seděl v místnosti nad saloonem a nepřívětivým pohledem si měřil Sigurnyho a pana Wolfganga. Nepřívětivým, ale to bylo všechno. Tohle nebyli chlapi z jeho družstva. A taky hráli jinou ligu. Sigurny měl ve tváři několik oděrek, krk jedinou modřinu a celkově nevypadal dobře. Jako chlap, který byl jen krok od smrti a dobře si to uvědomuje. Některé to zlomí a už nikdy nejsou jako dřív. Většinu něco takového zlomí, uvažoval Hartogy. On sám se naštěstí tak daleko nikdy nedostal. Byl na to prostě příliš chytrý.

V pokoji nikdo jiný nebyl, společnost jim dělala jen láhev bourbonu. Tenhle saloon ve skutečnosti vlastnil Hartogy a dával si velký pozor, aby o tom nikdo jiný nevěděl. Možná Nikolaj Petrovič... Rozhodl se, že tuhle věc promyslí později.

„Řekl bych, že zabít jednoho chlapa není tak těžké. Pro tři.“

Sigurny vzhlédl, pan Wolfgang se ani nepohnul. Sklenici s destilátem držel s odtaženým malíčkem, hladina byla rovnější než leštěná mramorová deska.

„Nebyl tam jeden chlap,“ pronesl Sigurny klidně a opětoval Hartogyho pohled. „Někdo zabil Bagerdyho.“

To byla pravda a Hartogy o tom celou cestu sem přemýšlel. Měl obšancované celé okolí a věřil, že mu nemůže proklouznout ani myš. Kdo pak teda tomu zpropadenému Miguelovi pomohl?

„Byl zastřelenej puškou?“

„Ano,“ přikývl Sigurny.

„Podle zvuku starou buffobijkou,“ promluvil poprvé pan Wolfgang.

Nikdo už dneska nepoužíval staré těžké předovky. Přesné, ale neohrabané. Snad jen ti, co si nemohli dovolit modernější zbraně. Miguel určitě nějakou doma měl, po svém divokém otci.

„Bagerdyho zastřelil jeden z Miguelových synů, asi ten starší. Jsou to pěkně divoký kvítka,“ vyslovil Hartogy svou myšlenku nahlas.

„Je to možné,“ přisvědčil po chvíli Wolfgang.

„Řekl jste, že tam bude jediný muž schopný opřítovat palbu, proto jsme žádali tak málo peněz.“

Hartogy měl větší strach z Wolfganga, ale vyjednávačem byl Sigurny, pochopil až teď.

„To je pravda,“ nepřel se. „Navýším domluvenou odměnu na dvojnásobek. Pokud tedy jste ochotni do toho jít. Zvláště vy,“ podíval se na Sigurnyho. „Potom, co z vás Miguel málem vytloukl duši.“

Velký muž jen stiskl zuby.

„Dobrá karta nepadá každý den a já přežil. Polovinu teď, polovinu potom. A naše smlouva je jen na Miguela, ne na chlapy z jeho party. Jsou to všechno houževnatí parchanti.“

Hartogy přikývl. Nikdo to ještě nevěděl, ale Miguelova parta už byla minulostí. A až zmizí i sám Miguel, jeho pozemky budou volné. Za pět let bude všechno zapomenuto, zůstane jen on, ctihodný rančer, ctihodný občan.

Podlaha zavržala, Hartogy téměř okamžitě vstal.

„Jste mými hosty,“ ukázal na láhev na stole. „A samozřejmě cokoliv dalšího si dnes večer budete přát, je vám k dispozici.“

Nepotřeboval, aby ho pohromadě s nájemnými zabijáky vidělo víc lidí, než bylo nezbytně nutné. V chodbě, kousek před schodištěm dolů, se setkal s Barounem. Malým chlápkem, který to sice neuměl s puškou, pistolí ani v sedle, zato se vyznal v papírování a uměl přát zdvořile hladké dopisy.

„Šéfe, někdo ošklivě zmlátil Gurda a Vrutnyho. Oba jsou na tom dost mizerně.“

Hartogy zbrunátněl. Neměl rád, když si někdo vyskakoval na jeho lidi.

„Víme kdo?“

„Prý cizinec.“

„A proč?“

„To budete muset dostat z těch dvou.“

„Zaved' mě za nima.“

Isabel Dolores vstala brzy, jako vždy. Z Mathénina pokoje se stále ještě neslo tiché pochrupování. Vyklouzla z postele, přešla k oknu a rozhrnula závěsy. Nikdy nechápala ten podivný zvyk měnit tlustými závěsy pokoje v krypty. Slunce zatím neviděla, jen jeho paprsky vytahující ze

šera barvy fasád domů na protější straně ulice. Tři ulice a okolo pustina. Chvíli se v myšlenkách probírala celou řadou událostí, které ji přivedly až sem. Nemohla říct, že by jich litovala. Tahle země jí svou divokostí připomínala rodnou Andalusii a možná byla dostatečně divoká na to, aby si v ní našla své šťastné místo. Také mohla být až příliš divoká a ona tady zůstane zaživa pohřbená někde ve středu liduprázdné pustiny. Ne, ráno nového dne bylo příliš krásnou chvílí na takové myšlenky. Obvykle si je nepřipouštěla, ale včerejší večer... ten ji donutil přemýšlet nad pomíjivostí vlastní existence.

„Dobré ráno, madam.“

„Dobré, Mathé. Stačila jsi včera spočítat, kolik jsme vydělaly?“

„Ne, madam, vrátily jsme se pozdě a byla jsem vystrašená z toho přepadení...“

„Jistě, chápu. Dej se do toho, jakmile se ustrojíš. Jen nám předtím dolij kávu.“

„Mám počítat peníze tady před vámi, madam? Hodí se to?“

Isabel Dolores počkala, až jí služebná dolije kávu do otlučeného hrníčku patřícího k výbavě pokoje, a pak se na ni vážně podívala.

„Jsme odkázány samy na sebe a bez peněz se v téhle zemi člověk neobejde. U nás možná mé jméno něco znamenalo, ale tady...“ pokrčila rameny. „Zůstaneme tu tak dlouho, dokud budeme vydělávat víc, než utratíme za stravu a ubytování. Odhaduji to tak na tři další představení. Možná čtyři, když se bude dařit a někdo z koňáků roznese pověst o mně do širšího okolí.“

Mathé se dala do tichého počítání kovových mincí, očividně si až teď uvědomila, v jaké situaci se se svou paní ocitla.

„Padesát sedm dolarů a patnáct centů,“ oznámila nakonec.

„Platíme čtrnáct dolarů za týden včetně snídaní a obědů,“ zamyslela se Dolores. „Pokud se ubytujeme na tři týdny a zaplatíme předem, mohly bychom dostat slevu. Mezitím zjistíme, jak často odsud jezdí dostavník, kde je nejbližší železnice a co nejvíc o velkých městech. Také nakoupíme věci na další cestu, pokud to tady bude možné. Času máme dost – když nebudeme váhat.“

„A nemohly bychom se uskrovnit, najmout si třeba jen jeden pokoj místo celého patra?“ navrhla Mathé.

Dolores se vážně zamyslela.

„Na patře jsou jen dva pokoje,“ připomněla po chvíli. „A ten, který nazývají apartmá, má jediný vlastní koupelničku. Ne, nemůžeme,“ rozhodla nakonec. „Nechci, aby nám tu po chodbě vandroval kdokoliv cizí, navíc – musím dbát o svou pověst velké umělkyně v nesnázích,“ připustila pragmaticky. „Pokud se řekne, že jsem si pronajala celé patro v nejlepším místním hotelu, zní to o hodně lépe než jeden pokoj nebo apartmá. I když je v tom ve skutečnosti jen malý rozdíl.“

Dolores vstala a se šálkem kávy v ruce přistoupila k oknu. Slunce už se vyhoupllo nad okolní domy, ale zatím neplanulo onou zničující silou, která v druhé polovině léta zbavuje okolní prerii zeleně a připomíná, že jen kousek odsud se rozkládají desetitisíce kilometrů čtverečních neúrodné pustiny vhodné jen k tomu, aby se v ní člověk ztratil a umřel žízni. Nedaleké hory ze svého pokoje neviděla. Proč vlastně městečko nepostavili blíže k nim? Možná kvůli indiánům. Z planin se vytlačit nechali, ale hory považovali za svá rodná loviště a dosud je z nich žádná armáda nevypudila.

„Ráda bych ještě jednou a pořádně poděkovala tomu gentlemanovi, který nám včera večer vypomohl,“ řekla a obrátila se k Mathé. „Dnes, nebo možná zítra večer. Pozvi ho na večeři do saloonu a objednej slavnostní menu.“

„Vůbec netuším, kdo to je, madam,“ lekla se Mathé.

„To já zatím také ne, ale městečko je malé. Stačí se vyptat. Velký rozložitý chlap, kouří kvalitní doutníky, opálený, pravděpodobně cizinec,“ vypočítala.

„Bojím se,“ špitla Mathé.

Isabel Dolores se na ni usmála a neřekla nic.

„Potřebovaly bychom nějakého ochránce,“ špitla služebná.

„Nepochybuji, že se jich brzy vyrojí až moc, ale budeme muset být víc než opatrné, koho si doopravdy vybereme. A to platí i pro tebe, pokud by ses rozhodla hledat vlastního ochránce,“ řekla Dolores vážně. „Tohle je stále drsná a nehostinná země, žen je tu nedostatek. Určitě ti někdo dřív nebo později udělá zajímavou nabídku.“

„Nechci tu zůstat, ani za nic, madam!“ zaklínala se Mathé. „Je to tu strašné, divoké, špinavé, ne jako u nás doma!“

Dolores jen přikývla. V jistém období jí to doma připadalo mnohem, ale mnohem drsnější a špinavější v obecném smyslu slova.

„Čas ustrojít se a vyrazit na nákupy, než začne být příliš horko. Pojď mi pomoci s toaletou.“

Planiny

Jak slunce stoupalo, žár se měnil ve výheň a stádo se mačkalo do stále ostřeji definovaných ploch stínu stromů a skalisek vyčnívajících z povlných svahů údolí.

„Čaj, pána, čaj, pána!“ nabízel Šikmoočko se svým obvyklým úsměvem.

Uvažil ho už ráno a teď byl právě tak chladný, jak mohl v denním vedru být.

„Když už tak pánové, chlape,“ zabručel McKenzo, plácnutím popohnal svého koně, ať se jde také schovat, a dlouhými, skoro línými kroky zamířil k právě postavenému přístřešku. „Ale pro tebe jsem McKenzo,“ řekl už s plecháčem čaje v ruce.

„Jak to můžete pít, šéfe, čaj v horku,“ zavrtěl jeden z honáků hlavou.

„Čaj dobrá pro každý,“ přesvědčoval Li, „můj otec učil od svoje otec a ten od svoje otec a tak dokola po tisíc let.“

„Tyhle žluťáci si myslí, že snědli všechnu moudrost světa,“ zavrtěl muž hlavou.

Jmenoval se Sean, uměl to s lasem, i když na koně byl občas trochu tvrdší. Patřil k pěti, kterou Miguel najal minulý měsíc. McKenzo se napil a pak si s povděkem nechal znovu dolít.

„A už se posaď, chlapi se obslouží sami. Je moc vedro na poskakování,“ doporučil Limu.

Sám se zařídil podle své rady, opřel se o kolo vozu a natáhl své dlouhé nohy do trávy. Spíš do prachu, zhodnotil střízlivě. Chvilí pozoroval, jak se muži ukládají, aby přečkali polední vedro, a pak se propadl do vlastních myšlenek.

Miguel mu před dvěma týdny nabídl, aby se stal jeho podílníkem. Nechtěl peníze, chtěl, aby do vedení ranče věnoval veškerý svůj um, sílu a vytrvalost. McKenzo odmítl. Ještě teď přesně nevěděl, proč vlastně. Ve svých necelých sedmatřiceti letech toho měl za sebou víc, než jiní muži prožijí za tři, pět životů, a sám někdy uvažoval nad tím, že by se možná mohl i usadit. A Miguel – nebyl to nejhorší parták, kterého by si dokázal představit. Právě naopak. Proč tedy odmítl? McKenzo prošel velkou válkou, zúčastnil se několika malých guerillových válek, přežil i dvě krevní msty, nemohl tedy říct, že by neměl na rukou krev. Ale Miguel, ten byl jiný. Přestože ho nikdy neviděl doopravdy rozčítit se, cítil v něm něco, co měnilo muže v berserka, v bestii šířící kolem sebe smrt za každou cenu. Odmítl jeho skvělou nabídku právě proto? Nebo to bylo kvůli jeho dceři, kvůli Caitlin? McKenzo byl příliš zkušený, aby si nevšiml, že se dívka o něho zajímá, jenomže si také byl vědom, že by mohla být jeho dcerou. A Miguel by ji možná do sňatku nutil. Dopil poslední doušek čaje. Možná by šel do holportu kvůli tak nádherné zemi, jakou měl Miguel, a byl by ochoten kvůli ní cedit krev. Ale nebyl si jist, zatraceně si nebyl jist, zda by se nechal svázat těmi úžasnými šátky a tkanicemi, které povlávaly okolo každé zajímavé ženy. A Caitlin, ta jednou bude zajímavá. Ano, to asi byl ten důvod, proč nakonec řekl ne.

„Jdu pro malá kaktuse, dobrá léčivý voda z nich,“ oznámil Li a jak to měl ve zvyku, vyhoupl se ze sedu rovnou do stoje.

McKenzo jen mávl rukou a dál se věnoval vlastním myšlenkám. Byl čas popojít o kus dál, tak jako už mnohokrát před tím. S tím rozhodnutím se mu ulevilo. Neměl rád, když měl sám před sebou nějaké tajnosti. Oslabovalo ho to a cítil, že takto oslabený nemůže v tomhle světě plném nástrah přežít. Teď už byl opět sám sebou, už věděl, proč jedná, jak jedná. Spokojeně zavřel oči. Siesta nebyla ani z poloviny pryč, zbýval mu čas dáchnout si.

Vtom zafrkal grošák nejstaršího z honáků, Vicheryho, tohohle starého mazáka si nespletl ani v celém stádu. Pak zařehnal jeho vlastní kůň.

McKenzo otevřel oči, bylo v nich tolik ospalosti, co v kapce ranní rosy třpytící se za únorového rána na ostnu agáve.

„Li! Šikmoočko! Pojď sem, potřebuji tě tady! Hned!“

Vichery, kterému stín přístřešku nebyl dost dobrý a natáhl se pod vozem, teď znepokojeně loupal po šéfovi okem. Nebylo zvykem, aby McKenzie řval po svých lidech.

„Tady, šéfe!“ ozval se kuchař skoro okamžitě. „Jen utrhnout dobrá kaktusa!“

„Pojď zpátky!“

„Hnedka, šéfa!“

McKenzo najednou klečel, revolver v ruce, veškerou pozornost věnoval planině před nimi.

„Pojď zpátky, hned!“ štěkl.

„Tady lidi, šéfa!“ vykřikl najednou Li. „Je to...“

Štěkl výstřel a malý Číňan už nestačil prozradit, koho to viděl.

„Do prdele,“ řekl někdo.

McKenzo najednou ležel v zákrytu většího kamene, Vichery se o pět metrů dál schovával za pokrouceným kmenem borovice.

„K zemi, sakra!“ sykl houževnatý stařík na zbytek družstva.

Nad krajinou se rozhostilo ticho. Nakonec se i krávy vrátily k střídme pastvě. Jenomže McKenzie si byl vědom, že jen o pár desítek metrů dál leží chladnoucí tělo malého Liho.

„Miguel je mrtvej,“ ozvalo se z pustiny. „A vy budete taky, když nevypadnete.“

„Zabili jste Liho,“ štěkl McKenzie tak vztekle, až ho to samotného překvapilo.

Uvědomil si, že toho malého pracovitého chlápka měl rád.

„Přece nezhebnete kvůli jednomu Číňanovi, stejně je jich všude habaděj.“

Odpověď doprovodilo několikanásobné uchechtnutí, a to nejen z planiny před nimi.

Někdo za tuhle smrt zatraceně zaplatí, slíbil si McKenzie.

„Miguel je mrtvej, starý dluhy ho dostaly, ale vy kvůli němu umírat nemusíte,“ pokračoval ukrytý mluvčí.